

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1172/2020
21.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Алите Амзић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 322/19 од 10.03.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 186/20 од 06.07.2020. године, у седници већа одржаној дана 21.10.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Алите Амзић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К 322/19 од 10.03.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 186/20 од 06.07.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 322/19 од 10.03.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда којом му је за свако појединачно кривично дело утврђена казна затвора у трајању од по четири месеца, па му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од шест месеци за коју је одређено да се неће извршити ако окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан на исплату преосталих рати издржавања законској заступници малолетних оштећених и на накнаду паушала, док ће суд о преосталим трошковима кривичног поступка одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 186/20 од 06.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу К 322/19 од 10.03.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Алита Амзић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу одбачен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да су судови прекорачили оптужбу на тај начин што су окривљеном ставили на терет два кривична дела, иако битан елемент бића кривичног дела представља непоступање по извршној судској одлуци, а у конкретном случају постоји једна извршна одлука, услед чега се може извести закључак да број лица који су повериоци издржавања не може утицати на број дела која би истом радњом окривљени извршио.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

У конкретном случају окривљеном је оптужним предлогом Основног јавног тужиоца у Алексинцу Кто 264/19 од 17.09.2019. године, који је прецизиран на главном претресу одржаном дана 09.03.2020. године, стављено на терет извршење два кривична дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, за која дела је окривљени и оглашен кривим пресудом Основног суда у Алексинцу К 322/19 од 10.03.2020. године.

Поред тога, чињенични опис из оптужног акта, у погледу околности које се односе на поступање окривљеног критичном приликом, ниједном речју није измењен изреком правноснажне пресуде, односно није повређен ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног, обзиром да у

конкретном случају постоји истоветност чињеничног описа радњи извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датог у оптужном акту тужиоца.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се истиче да је правноснажним пресудама прекорачена оптужба и на тај начин учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП оцењени неоснованим.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости наводи и да је суд пропустио да утврди разлоге кашњења окривљеног са исплатом алиментације током 2017.године, као што је требало да прихвати предлог одбране за допуну економско – финансијског вештачења, а који изнети наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда у битном представљали оспоравање чињеничног стања утврђеног у правноснажним одлукама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова, као што оспорава и наводе о одлучним чињеницама на који начин истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је захтев браниоца окривљеног АА у овом делу недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП-а, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда закона, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Алите Амзић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на

основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Весна Зарић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић